

SON AYLARDAKİ BAŞARILAR

Aydınlık Dergisi, 22 Ağustos 1999

Yıldırım Koç

Her şerde bir hayır vardır. Son 1,5 - 2 aylık süreçten çıkarılacak sonuçlardan biri de bu. İmtiyaz şartlaşma ve sözleşmelerinde uluslararası tahkime karşı mücadelede başarılı olamadık. Sosyal Güvenlik Reformu Yasa Tasarısını geri çekirtemedik, ancak ilk tasarıyla kıyaslandığında, önemli bazı değişikliklerin yapılmasını sağladık. Memur ve emekli aylıklarını artıramadık. Özelleştirmeleri durduramadık. Tarım ve hayvancılıkta uygulanan IMF politikalarını engelleyemedik. Ama bu konularda ileride başarılı olabilmek için gerekli konulardan birinde önemli adımlar attık; Türkiye'de ücretli ve aylıklı çalışanların ve ayrıca emeklilerin ve meslek örgütlerinin birlikteliğini sağladık. Bu birlikteliği, tüm eksiklik ve hatalarına karşın, ortak bir eylemliliğe dönüştürebildik. Önyargıları büyük ölçüde aştık. Şimdi yapılması gereken, bu birlikteliği, tek tek sorunlar çıktığında hayatın zorlamasıyla biraraya gelinen bir ilişkiden, daha oturmuş ve zeminini daha da genişletmiş bir ilişkiye geçirmektir; siyasal alanda gücü ve etkinliği artırmaktır.

Bugünlere kolay gelinmedi. 1997 yılı başlarında TÜRK-İŞ Genel Merkezinde TÜRK-İŞ, HAK-İŞ ve DİSK Genel Sekreterleri biraraya geldiklerinde KESK ve Türkiye Kamu-Sen Genel Sekreterlerini de davet etme kararı aldılar. Ardından KESK ve Türkiye KAMU-SEN Genel Sekreterleri toplantıya katıldı. İlk kez bir ortak bildiri üzerinde çalışma yapıldı. Ortak bir metin oluşturuldu. Hatta Genel Sekreterlerin imzalamaları için isimleri de yazıldı. Ancak bu ortak metne imza atma konusunda KESK ve Türkiye KAMU-SEN yönetimlerinin ikna edilmesinde zorluklar oldu ve bildiri, TÜRK-İŞ, HAK-İŞ ve DİSK Genel Sekreterlerinin imzalarıyla 4 Şubat 1997 günü yayınlanabildi.

29 Aralık 1998 günü TÜRK-İŞ, HAK-İŞ ve DİSK Genel Başkanları biraraya gelerek bir bildiri yayınladı. 27 Ocak 1999 günü de bu üçlüye ilk kez KESK, Türkiye KAMU-SEN ve Memur-Sen Genel Başkanları katıldı. İlk kez böyle bir birliktelik oluştu. O tarihlerde konu gündeme geldiğinde, benim kanım, bu örgütlerin ortak eyleminin pek de kolay olmayacağı doğrultusundaydı. Ancak IMF'nin baskıları ve 57. Hükümetin izlediği politikalar, süreci hızlandırdı. Temmuz ve Ağustos aylarında Türkiye işçi sınıfı ve sendikacılık hareketi tarihi açısından bir dönüm noktası olabilecek nitelikte bir işbirliği ve eylemler yaşandı.

Unutulmaması gereken bir noktaya da dikkati çekmek gerek. Daha önce de birkaç kere yazdım. Kendi eksikliklerimizi ve hatalarımızı görmemiz olumlu bir özelliğimiz. Ama aynı anda başarılarımızı gözden kaçırırsak, moral bozukluğuna ve ümitsizliğe saplanırız. Son 1,5-2 aylık dönemde eksiklikler ve hatalar oldu. Ancak gurur duyulması gereken bir gerçek de, dünyada, benim bildiğim, örneğin uluslararası tahkime karşı işçilerin ve kamu çalışanlarının kitlesel eylemler yaptığı tek ülkenin Türkiye olmasıdır. Başka ülkelerde MAI karşıtı gruplar var. Ancak sendikaların kitlesel eylemlerle uluslararası tahkime karşı çıktığının başka bir örneğini ben bilmiyorum.

Emek Platformu çeşitli bölgelerde yapılan ortak eylemlerde oldukça başarılıydı. 19 Temmuz 1999 günü Ankara'da DSP, ANAP ve MHP Genel Merkezlerinin ziyaret edilmesi eylemi, iyiydi. 24 Temmuz, Türkiye tarihinin en büyük işçi ve kamu çalışanı mitingiydi. 1 Mayıs'ları 1976, 1977 ve 1978 yıllarında Taksim'de yaşayan biri olarak, 24 Temmuz'un daha başarılı olduğunu söyleyebiliyorum. 1976, 1977 ve 1978 yıllarındaki 1 Mayıs'larda asıl kitleyi siyasal parti ve hareketlerin taraftarları oluşturuyordu. 24 Temmuz ise işçi-memur mitingiydi. 24 Temmuz sabahı toplantı sürecinde Türkiye KAMU-SEN ve KESK'e bağlı sendikalara üye kamu çalışanlarının birbirlerine karşı son derece hoşgörülü davranmaları da umut verici bir gelişmeydi. 13 Ağustos'ta ise, basın çalışanlarının da desteğiyle, başarılı bir görünüm sağlandı.

12 Eylül öncesinde birbirine silah çekenler, 24 Temmuz'da Kızılay'daki "kitlesel basın açıklaması"na birlikte katıldı; 13 Ağustos 1999 günü de "üretimden gelen gücü" birlikte kullandı. Bu insanlarımızın oy verdiği siyasal partiler ise, uluslararası tahkim, özelleştirme ve Danıştay'ın yetkilerinin kısıtlanması doğrultusundaki Anayasa değişikliklerini desteklediler, referanduma gitme cesaretini gösteremediler.

Eksikliklerimiz ve hatalarımız oldu; ama olumlulukları da gözden kaçırmayalım, şerdeki hayrı gözardı etmeyelim. Son 1,5 - 2 ayda yaşananlar, işçi sınıfımız, ülkemiz ve ulusumuz açısından olumludur, umut vericidir. Şimdi yapılması gereken, çalışanların, emeklilerin ve meslek örgütlerinin işbirliğini, her türlü provokasyona, salaklığa ve cehalete karşı koyarak, savunmak ve geliştirmek olmalıdır.